

[Landbrugsministeren]

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg hermed tillade mig at anbefale dette til folketingets hurtige og villige behandling.

Niels Anker Kofoed (V):

På venstres, det konservative folkepartis, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis vegne skal jeg herved som ordfører tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om garanti for lån og rentetilskud til skovejere i anledning af stormfaldet i 1981.

(Lovforslag nr. L 157).

Jeg skal i øvrigt henviser til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Riishøj (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om global råstofskat på den danske stats olieindtægter.

(Beslutningsforslag nr. B 50).

Jeg skal i øvrigt henviser til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Dyremose (KF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved på det konservative folkepartis og venstres vegne at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af en naturkatastrofefond.

(Beslutningsforslag nr. B 51).

Jeg skal i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel til finansministeren:

Forespørgsel [om det offentlige investeringsprogram] af Glensgård (FP).

(Forespørgsel nr. F 11. Anmeldt 10/3 82).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel til socialministeren:

Forespørgsel [om situationen på det sociale område] af Askjær Jørgensen (FP).

(Forespørgsel nr. F 12. Anmeldt 10/3 82).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Forhøjelse af medlems- og arbejdsgiverbidrag).

(Lovforslag nr. L 52. Fremsat 20/1 82. Første behandling 27/1 82. Betænkning 9/3 82. Anden behandling 11/3 82. Tillægsbetænkning 12/3 82).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Grethe Fenger Møller (KF):

Det konservative folkeparti skrev i betænkningen om dette lovforslag, at vi nærmere ville redegøre for vores holdning under tredjebehandlingen.

Vi har skrevet i tillægsbetænkningen, at vi ikke kan medvirke til gennemførelse af dette lovforslag, og det skyldes nogle principielle overvejelser.

For det første stemte det konservative folkeparti ikke for gennemførelsen af efterlønsordningen, dengang den blev vedtaget. Vi stillede dengang en række ændringsforslag, som bl.a. indebar, at man skulle have adgang til deltidsefterløn, at det skulle være en frivillig ordning, og at den ikke udelukkende skulle være begrænset til at omfatte personer, der var medlem af en arbejdsløshedskasse.

Vi har under behandlingen af dette lovforslag gjort opmærksom på, at vi finder det principielt vigtigt, at man får lavet hele

[Grethe Fenger Møller]

strukturen i efterlønsordningen om, at man får en adgang til deltidsefterløn, således at lønmodtageren har mulighed for en gradvis tilbagevækning fra arbejdsmarkedet.

Vi mener ikke, vi kan medvirke til gennemførelse af dette lovforslag, fordi det bare er en videreførelse af den gældende ordning. Det, der efter vores opfattelse er behov for, er en total revision af efterlønsordningen, hvor man også ser på, hvilke former for sociale pensionsydelse der gælder for personer i den aldersgruppe, som i dag er omfattet af efterlønsordningen.

Formanden:

Der er fortsat behov for mere ro i salen.

Hans Jørgen Holm (V):

Arbejdsministeren giver i tillægsbetænkningen tilsagn om at undersøge omfanget af efterlønsmodtageres erhvervsmæssige arbejde, og det er tilfredsstillende for venstre. Vi havde gerne set vores ændringsforslag om et indtægtsbeløb til efterlønsmodtagere vedtaget. Men når arbejdsministeren accepterer at undersøge forholdene, ligger der også heri en accept af, at de påstande, som arbejdsministeren fremkom med i bilag nr. 17, måske mere var påstande, end det var argumenter og egentlige tekniske undersøgelser af efterlønsmodtagernes arbejdsforhold.

Jeg vil godt understrege, at for venstres vedkommende tillægger vi det overordentlig stor betydning, at efterlønsmodtagerne får mulighed for at udføre et arbejde. Her forstår jeg, at vi er enige med ministeren. Vi kan ikke følge administrationsdepartementet i, at det var nemmere helt at fjerne denne ret.

Vi finder imidlertid, at det ville være en forenkling at gå over til et indtægtsbeløb. Ministeren siger, at det er vanskeligt at administrere. Det forstår jeg ikke. Med den skattelovgivning vi har, må det da være nemt at kontrollere et indtægtsbeløb. Det ville yderligere betyde, at efterlønsmodtagerne selv kan få lov at bestemme det tempo, de arbejder i. Det er det, arbejdsministeren vil kalde underbetaling. Hvad drejer det sig om? Mange ældre mennesker i dette samfund – også langt ud over efterlønsmodtageralderen – arbejder, når de kan få lov til at gøre det i deres eget tempo. Jeg tror, mange efterløns-

modtagere netop går på efterløn, fordi de ikke kan holde til tempoet på arbejdspladserne. De skal have lov til at arbejde i deres eget tempo. Derfor ville det være rimeligere med en indtægtsramme i stedet for et timeantal. Regner man med timetal, er de selvfølgelig nødt til at følge det tempo, der er på arbejdspladsen.

Vi havde heller ikke noget imod, at de fik en bredere mulighed, et større råderum, sådan at de kunne få tiden til at gå. Jeg tror ikke, det er typisk – men det vil undersøgelsen formentlig vise – at efterlønsmodtagere går ind og tager almindelige, lønede job. Specielt hvis de kan få lov til at arbejde i deres eget tempo, vil der være mange forskellige småjob, som ellers ikke bliver udført, som efterlønsmodtagerne vil kunne tage sig af.

Den parlamentariske stilling er den, at regeringen er klart imod, at man ændrer på timereglen. Det er vel nok bestemt af et fagforeningshensyn. De mennesker, der drejer sig om, tror jeg hellere så, at man fik et indtægtsbeløb. Jeg har også forstået, at det radikale venstre har en vis interesse i at kigge på disse regler. Vi må så håbe, når vi når frem til efteråret, at vi kan finde et flertal for en ændring af reglerne.

Når arbejdsministeren siger, at der ingen administrative besparelser er ved at gå over til en indtægtsgrænse, vil jeg gøre opmærksom på, at ifølge den rapport, som vi har fra administrationsdepartementet, som rigsrevisorerne har givet til statsrevisorerne, er ethvert bidrag til en forenkling af dagpengesystemet med til at gøre fejladministrationen mindre. Jeg vil godt spørge arbejdsministeren, om det er korrekt, som det har været fremme i debatten, at beløbet for fejludbetalinger ikke er på 250 mill. kr., men, som det blev fremført af det radikale medlem hr. Bernhard Baunsgaard, nok nærmere ligger omkring 1 mia. kr.

Endelig skal jeg gøre nogle principielle bemærkninger om det parlamentariske grundlag bag efterlønsordningen. Venstre var med til at gennemføre efterlønsordningen, og derfor er det for mig højst besynderligt, at ministeren kommer med et forslag til en ændring, som han i forvejen har søgt tilslutning til hos SF og hos de radikale, uden at ministeren så meget som har nævnt det over for os. Arbejdsministeren vidste nøjagtig, hvor

[Hans Jørgen Holm]

han havde venstre i denne sag. Jeg nævnte det ved førstebehandlingen af dette lovforslag. Den måde, ministeren har behandlet efterlønsordningen på, må jeg opfatte sådan, at socialdemokratiet og regeringen ikke ønsker venstre i det parlamentariske grundlag for efterlønsordningen, men at man i stedet ønsker, at det er SF, der er det parlamentariske grundlag.

Jeg vil godt understrege, at for mange af den slags lovgivninger, som det her drejer sig om, er det væsentligt, at vi har et bredt grundlag, sådan at befolkningen ved, hvad den har at rette sig efter, men når socialdemokratiet ikke ønsker os med i grundlaget, må vi jo tage det til efterretning.

Ved anden behandling var der diskussion om et ændringsforslag stillet af os, som havde fået en forkert udformning. Eftersom vores ændringsforslag er stemt ned, vil vi ikke give os til at rette på dette ændringsforslag, men indholdet er det, der svarer til det, der står i bemærkningerne. Det var en forkert teknisk udformning.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte, hvor den sidste taler slap, med at sige tak til ministeren, fordi han gik i den rigtige retning med hensyn til efterlønsforslaget. Vi har i SF støttet, at man nu får en forhøjelse fra 60 pct.-satsen til 70 pct.-satsen. Det gør vi ved at stemme for lovforslaget.

Vi havde gerne set, at man helt havde slettet den sats og i stedet for sagt 80 pct. Det fandt vi rimeligst, idet det jo er en arbejdsmarkedslov, der handler om, at nogle ældre, nedslidte folk trækker sig tilbage fra arbejdsmarkedet og derved giver plads til unge mennesker. Det mener vi faktisk skal honoreres ordentligt. Vi må se i øjnene, at det ikke lykkes, men til gengæld bliver der tale om at forhøje satsen med 10 pct. til 70 pct. Det har vi støttet, selv om vi selvfølgelig ikke har været glade for, at arbejderne selv kommer til at betale størsteparten af det. Vi mener, den forhøjelse, der er tale om, på 473 kr. om måneden for en efterlønsmodtager, rigeligt opvejer de 6 kr. 50 øre, kontingentsatserne bliver forhøjet med.

Socialistisk folkeparti har i udvalget støttet, at der bliver lavet en undersøgelse af omfanget af det arbejde, efterlønsmodtagerne

har ved siden af. Ordningen går jo ud på, at man må have 200 timer. Jeg synes under alle omstændigheder, det er rart at få oplyst, i hvor stort et omfang den mulighed bliver brugt. Resultatet kan bruges ved sammenligning med nogle andre lovgivninger, hvorefter det er muligt at have arbejde ved siden af, at man modtager pension. Når jeg nævner det her, er det, fordi jeg synes, det glemmes af de borgerlige partier, ikke mindst af hr. Hans Jørgen Holm, som taler meget om, at det skal være muligt at gå på delpension. Den mulighed er der i hvert fald inden for invalidepensionslovgivningen, men de undersøgelser, der er lavet, viser, at det er i meget lille omfang, de, der er på invalidepension, arbejder ved siden af. Det er klart, at sådan må det være netop i en arbejdsløshedssituation som den, vi står i.

Jeg håber, at når omfanget af dette er belyst, vil man se, at der ikke er grundlag for at åbne yderligere op til de 400 timer, som de borgerlige partier foreslår. I det hele taget synes jeg nok, man må tage en meget, meget grundig drøftelse i dette folketing, inden man åbner op for det, man kender fra Sverige, med delpensioner, som bestemt ikke kun har lyse sider, men i høj grad også nogle mørke sider for arbejderne.

Vi støtter lovforslaget, som det nu foreligger, og er faktisk glade for, at vi er med.

Mimi Stilling Jakobsen (CD):

Centrum-demokraterne kan ikke medvirke til lovforslaget. Vi vil undlade at stemme, og det er jeg egentlig ked af, for vi er jo et af de partier, der stod bag efterlønsordningen. Det gør vi for så vidt også stadig væk; vi bryder os bare ikke meget om den ændring, den har undergået undervejs.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at da vi forhandlede disse spørgsmål for snart et års tid siden, var det meget væsentligt for centrum-demokraterne, at den kompensation man ville give arbejdsgiverne, blev givet direkte og uden nogen beregningsmetoder baseret på, hvem der nu lavede lære- og praktikpladser, eller noget andet fiksfakseri. Den holdning deler ministeren altså ikke mere. Der er ingen tvivl om, hvad det er, ministeren vil gå ud og forhandle med arbejdsmarkedets parter om. Jeg må sige, at der har ministeren altså desværre ikke CDs stemmer

[Mimi Stilling Jakobsen]

bag sig. Vi er stadig væk enige om, at bidragene burde forhøjes, og også om, at man burde lempe statens del af udgifterne, men vi er altså kede af, at ministeren ikke længere står ved, at den kompensation, der gives, bliver givet direkte til den arbejdsgiver, der har indbetalt pengene, og at kompensationen består i det beløb, man har indbetalt, og ikke noget som helst andet.

På baggrund af disse betæneligheder må vi altså undlade at stemme.

Waldorff (VS):

VS vil også undlade at stemme vedrørende dette lovforslag, men det er ud fra nogle noget anderledes begrundelser end dem, vi lige har hørt.

Som jeg skrev i tillægsbetænkningen, vil vi godt anerkende, at det faktisk er en reel forbedring, når man forhøjer den laveste sats. Den er ikke særlig stor, men den er der, og hvis det var det, dette lovforslag handlede om, ville vi stemme for det.

Når vi ikke kan stemme for det, men må undlade at stemme, skyldes det for det første, at man har kunnet konstatere, at arbejdsgiverne ikke har betalt den del af efterlønsordningen, som det var meningen de skulle betale. Det er den første ting. For det andet skyldes vor holdning den måde, man har tænkt sig at finansiere specielt forhøjelsen fra de 60 pct. til de 70 pct. på. Det viser, at man er i skred væk fra, hvad der lignede et forsikringssystem i efterlønsordningen. Det er sådan set en central diskussion, netop når vi diskuterer: er det en forsikringsordning, eller er det en social ordning?

SF har været inde på denne problematik og har ligesom forsvaret, at medlemmerne af fagforeningerne skulle betale til denne efterlønsordning, for at fastslå, at det var et forsikringsprincip, som lå bagved, og derved holdt den klart adskilt fra de forskellige sociale ordninger. Det er jeg enig i. Det er vigtigt at fastholde dette forsikringsprincip. Men jeg vil godt minde om, at her laver man en lille forbedring af efterlønsordningen, og så siger man: den skal alene medlemmerne betale, den skal arbejdsgiverne ikke betale noget af. Efter at de i forvejen ikke har betalt deres fulde andel, efter at arbejdsgiverne som helhed har fået et stort beløb som kompensation for de større efterlønsudgifter, efter det siger

man: forbedringer skal udelukkende hvile på medlemmerne. På trods af at både SF og vi og sandsynligvis også store dele af socialdemokratiet netop ser behovet for efterlønsordningen som et udtryk for den nedslidning, som først og fremmest produktionens indretning er skyld i!

I den situation, hvor SF altså siger: vi vil godt være med til at lade medlemmerne betale for denne forhøjelse for at fastslå, at det er et forsikringsprincip, går regeringen, socialdemokratiet, lige præcis den modsatte vej og siger: o. k., I kan godt få forbedringer, men I skal selv betale dem fuldt ud.

Dette viser meget tydeligt, at det i virkeligheden mindre drejer sig om en principiel diskussion – en social ordning eller et forsikringsprincip? – end det handler om: hvem står stærkest, hvem har bedst mulighed for at vælte udgifterne over på den anden? Her mener jeg, det er nødvendigt at fastholde fra arbejderside, at det er arbejdsgiverne, der skal finansiere den. Vi kan ikke acceptere, at regeringen benytter sådanne lejligheder til at udhule efterlønsordningen og gøre den dyre for medlemmerne.

Det er på grund af den bevægelse væk fra det begrænsede arbejdsgiverbidrag, der oprindeligt lå i ordningen, vi ikke kan stemme for den foreliggende forbedring, som vi ellers synes er god nok.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg bliver desværre nødt til at ofre et par ord på at forklare, hvordan den politiske virkelighed er: Den politiske virkelighed er den, at hvis ikke dette var blevet en realitet, havde man fået forhøjelserne alligevel på 12 kr. 50 øre om måneden. Man havde fået en udvidelse fra de 200 timer til 400 timer, og de millioner, som arbejdsgiverne skulle have indbetalt til denne ordning, var automatisk gået tilbage til dem. Sådan lå landet, inden SF overhovedet kom i betragtning. Det er den politiske virkelighed, at vi nu står med et resultat, der betyder 473 kr. i forhøjelse til de dårligst stillede efterlønsmodtagere. Hvis ikke vi var gået ind dér, havde man fået forhøjelserne alligevel og en udvidelse af timeantallet. Det er den politiske virkelighed, hr. Waldorff.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Hr. Hans Jørgen Holm fremdrog forskelligt arvegods fra den hedengangne valgkamp i efteråret, da hr. Hans Jørgen Holm spurgte mig, om jeg var enig i de udokumenterede påstande, hr. Bernhard Baunsgaard har fremført vedrørende fejludbetalinger i forbindelse med arbejdsløshedsforsikringen. Dertil kan jeg kun sige, at vi har aldrig fået forelagt nogen form for dokumentation for en påstand om fejludbetalinger i milliardklassen, uanset at vi har bedt folk, der har fremført så alvorlige beskyldninger mod systemet, om at fremlægge bare en antydning af omridset af et bevis for disse påstande. Jeg er ked af at sige til hr. Hans Jørgen Holm, at jeg altså ikke kan bekræfte ham i hans frygt.

Hr. Hans Jørgen Holm siger, det er for galt, at socialdemokratiet ikke sikrede sig venstres opbakning til forhøjelsen fra 60 pct. til 70 pct. på den laveste efterløns-sats. Hr. Hans Jørgen Holm gør gældende, at venstre – og det synes jeg venstre skal høre ros for – i sin tid medvirkede til, at efterlønsordningen blev gennemført, og derfor føler et medansvar for ordningen. På den baggrund havde man forventet, at regeringen var kommet til venstre om dette spørgsmål. Jeg vil gerne sige til hr. Hans Jørgen Holm uden at genopfriske nogen form for polemik, at det var jo venstre, der i den nu meget berømte VK-plan eller – som man måske rettere burde kalde den – Haarder-Simonsen-planen uden at have kontaktet regeringen, uden at have drøftet det med socialdemokratiet, foreslog, at der skulle ske forringelser for efterlønsmodtagerne på 10.000 kr. om året på den højeste sats, 8.000 kr. om året på den mellemste sats og 6.000 kr. om året på den laveste sats. På den baggrund troede jeg ærlig talt ikke, at hr. Hans Jørgen Holm var seriøst interesseret i en diskussion om forbedringer for de efterlønsmodtagere, der befandt sig på det laveste niveau.

Fru Mimi Stilling Jakobsen var inde på spørgsmålet om kompensation til arbejdsgiverne. Jeg tror, fru Mimi Stilling Jakobsen er klar over, at jeg i betænkningen har udtalt, at beløbet vil blive fastholdt, men vil blive fordelt efter aftale med arbejdsmarkedets parter. Heri ligger der, som der også lå ved forligets indgåelse i foråret, alene et løfte til arbejdsmarkedets parter om at være medbestem-

mende ved anvendelsen af beløbet – noget, som også Arbejdsgiverforeningen har udtrykt sin anerkendelse af.

Hr. Waldorff har selvfølgelig ret i, at dette ikke er en principiel diskussion. Dette er en diskussion om, hvorvidt folk på laveste efterløns-sats skal have en forbedring fra 60 pct. til 70 pct. Svaret fra venstresocialisterne er, at med de givne parlamentariske vilkår skal de ikke have en sådan forbedring. Det er kun det radikale venstre, socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, der i den givne parlamentariske situation gør det nødvendige for, at der kan ske en forbedring for mennesker på den laveste sats.

Det er i øvrigt ikke rigtigt, som hr. Waldorff hævdede, at arbejdsgiverne ikke betaler $\frac{1}{2}$ af nettomerudgifterne ved den efterløns-ordning, der i sin tid blev gennemført, men det er rigtigt, når hr. Waldorff fremhæver, at det er arbejdsløshedskassemedlemmerne selv, der betaler forhøjelsen fra de 60 pct. til 70 pct. Der er kun det at sige til det, at dels er det et udtryk for solidaritet, dels er det den eneste praktiske mulighed i det nuværende folketing for at komme igennem med en forbedring.

Må jeg slutte med at takke det store flertal, der aktivt eller passivt sikrer, at dette lovforslag kan blive vedtaget her ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal ikke her genoptage den diskussion, der har været ført andetsteds om de fejl, der er sket ved udbetalingen af arbejdsløshedsdagpenge, men jeg har et enkelt spørgsmål i denne forbindelse at stille arbejdsministeren: er det muligt for arbejdsministeren kort at sige heroppefra, hvor mange der meldte sig ud af ordningen, da kravet om, at de skulle tage et tilbudt job, trådte i kraft?

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg er da glad for, hvis ministeren her kan bekræfte, at der ikke er fejludbetalinger i milliardklassen inden for dagpengesystemet. Det vil glæde mig, hvis det ikke er tilfældet, og sådan forstod jeg ministerens bemærkninger.

Ministeren fremdrog VK-planen – eller Simonsen-Haarder-planen, som den blev

[Hans Jørgen Holm]

kaldt – og sagde, den indebar forringelser af efterlønnen. Det er ikke tilfældet. Hvis ministeren ville læse det forslag, som venstre og de konservative har fremsat om ændring af dagpengeloven, så ville han se, at der heller ikke her er tale om nedsættelse af dagpengene. Der er tale om nogle højere bidrag fra både arbejdsgivere og arbejdstagere i ordningen. Arbejdsministeren ved udmærket fra første behandling, hvor venstre var henne i spørgsmålet om efterlønsordningen, helt nøjagtigt. Vi var villige til at se på en fælles sats, som ministeren selv havde talt om, en fælles sats for at få en forenkling af efterlønsystemet. Det var vi villige til inden for den samme budgetramme, og det har vi stillet ændringsforslag om.

Men hvad skete der? Pludselig kom der et forslag fra SF, og så fik ministeren voldsomt travlt med at komme med et ændringsforslag til dette lovforslag, som ikke handlede om regulering af efterlønsordningen. Det var det, der skete, fordi ministeren nu lader sig styre af SF. Der var nogen, der engang sagde, at SF var en dikkende lammehale. Det er vist ikke længere tilfældet. Det er vist SF, der har lagt både hoved og krop til dette forslag. Vi må så spørge om, hvad det er for en slags hale, ministeren er blevet til. Det er vist en æselhale.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg skal undskylde æslerne på hr. Hans Jørgen Holms vegne og sige, at jeg tror ikke, hr. Hans Jørgen Holm har ret i sin konkrete påstand, nemlig at det er socialistisk folkeparti, der har fremkaldt en ændring i den laveste efterlønsats. Jeg tror, det er rigtigt at sige, at statsministeren allerede ved regeringens tiltræden gjorde opmærksom på, at der var et problem.

Jeg skal også gøre opmærksom på, at den socialdemokratiske ordfører, fru Lilli Gyldenkilde – i øvrigt på prisværdigt positiv måde – havde udtalt sig om det samme problem, også havde fremdraget spørgsmålet om mennesker på den laveste efterlønsats, og at jeg i den debat sagde, at vi ville undersøge, hvilke muligheder der var. Er der mulighed for at klare problemet over den sociale lovgivning? Skal vi se på satserne? Hvilken finansiering er mulig? Efter at vi havde gennemført alle disse overvejelser, fremkom det

forslag, som folkettingen vedtog i sidste uge ved anden behandling.

I Haarder-Simonsen-planen – eller Simonsen-Haarder-planen – der blev fremlagt som ændringsforslag til finansloven i sin tid, var der tale om, at dagpengemaksimum både for dagpengemodtagere og for efterlønsmodtagere skulle begrænses til et beløb svarende til den gældende mindsteløn på arbejdsmarkedet. Det fører for folk på øverste sats i efterlønsystemet til en nedsættelse med 10.000 kr., for folk på 80 pct. til en nedsættelse på 8.000 kr. og for folk på laveste sats til en nedsættelse på 6.000 kr. Nu ved jeg godt, at man er løbet fra denne plan i mellemtiden, men det var ikke desto mindre det, man i sin tid foreslog, og som indgik med så stor styrke i valgkampen.

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at der er forekommet fejludbetalinger. Det problem ved hr. Bernhard Baunsgaard at vi er meget optaget af at løse. Men jeg har sagt tidligere, og jeg vil gerne sige det ved denne lejlighed, at de fejludbetalingstal, vi har set fra arbejdsdirektoratet, rigsrevisionen og andre, der har beskæftiget sig med det, har ligget i 1-2 pct.-klassen.

Spørgsmålet om, hvor mange der i sin tid sagde nej til et arbejdstilbud, enten fordi de selv skaffede sig arbejde, eller af andre grunde, har ikke noget at gøre med fejludbetalinger af arbejdsløshedsdagpenge. Jeg kan i øvrigt sige, at da ordningen startede i sin tid, var det ca. en tredjedel; i øjeblikket er det under en femtedel af dem, der får et arbejdstilbud, som finder sig arbejde eller på anden måde klarer sig selv uden at tage imod et arbejdstilbud fra samfundets side.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg agter ikke at kaste mig ud i et slagsmål om, hvem der har æren, for det er jo temmelig ligeegyldigt. Det vigtige er, at nu er der altså nogle mennesker, der får en forbedring på 473 kr. om måneden. Men jeg skal da ikke undlade for historiens skyld at gøre opmærksom på, at vi rent faktisk havde et forslag liggende oppe i udvalget, som handlede om efterløn, og som handlede om at få 60 pct.-satsen afskaffet, da vi fik dette forslag fra regeringen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal naturligvis ikke bebrejde ministeren, at han ikke kan huske nogle tal udenad, men jeg må gentage, at vi må have frem, hvor mange det var, der meldte sig ud af ordningen. Kun de mennesker, der netop den dag, da de får jobtilbuddet – som de ikke modtager og dermed melder sig ud af ordningen – ikke mere er til rådighed for arbejdsmarkedet, har med rette indtil da fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge. De, der for en måned eller et halvt år eller mere siden i virkeligheden ikke stod til rådighed for arbejdsmarkedet, har uberettiget fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge. De skal også medregnes.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Må jeg indledningsvis sige, at jeg nede ved ordførerbordet var ude af stand til at høre én eneste bemærkning af, hvad hr. Bernhard Baunsgaard sagde.

Til ministeren: venstre var villigt til at løse det problem, der var for dem på den laveste efterlønsats. Derfor lavede vi vores ændringsforslag, så at vi løser det problem. Men venstre finder ikke, at tiden er inde til at lave generelle forbedringer for efterlønsmodtagerne, og det er det, der ligger i arbejdsministerens forslag. Det betyder en udvidelse af det samlede forbrug i landet, og det er vel ikke netop det, der er behov for i øjeblikket. Vi var villige til at løse problemet for dem på den laveste efterlønsats, og derfor lavede vi en fællessats og en overgangsordning, så der ikke var nogen, der blev ringere stillet, men der var en valgfrihed. Derfor begriber jeg ikke, at ministeren overhovedet ikke var interesseret i at drøfte disse ting med venstre.

Når ministeren fortsat siger, at der er en nedsættelse af dagpengemaksimum i det forslag, venstre og de konservative stillede, er det og vedbliver det at være forkert. Der var tale om at opdele dagpengesatsen i to niveauer: en generel sats, som alle får, og hvortil man betaler det samme bidrag. Vi finder det faktisk urimeligt, at der er nogle, der tjener en høj løn, betaler et lille bidrag og får en høj dækning, hvor andre mennesker med

en lille løn betaler det samme bidrag som de med den høje løn og får en lavere dækning. Derfor ville vi indføre et system med en fælles dækning for et fælles kontingent.

Hvis man vil have en højere dækning, må man betale et højere bidrag. Jeg synes egentlig, det er rimeligt, at de to parter på arbejdsmarkedet selv bærer en større del af risikoen, hvis de forhandler lønnen højt op på et område. Det kan ikke være det offentlige, der skal bære en sådan risiko.

Lone Dybkjær (RV):

Det er til hr. Hans Jørgen Holm, som jeg synes kommer med nogle underlige betragtninger om, hvad dette lovforslag drejer sig om. Det drejer sig om, at man skal prøve at få efterlønnen til netto at hvile i sig selv; det giver nogle merudgifter for arbejdsgiverne og nogle merudgifter for arbejdstagerne. Arbejdsgivernes merudgifter giver vi dem tilbage i 1982, men hvad der sker i 1983, er endnu ikke aftalt.

Det andet drejer sig om, at vi hæver en sats fra 60 pct. til 70 pct. ved, at samtlige lønmodtagere giver et bidrag til dem, der har det dårligt. Der er ikke bare tale om en udvidelse af forbruget. Hvis man endelig vil, er der tale om en omlægning, og så er der i øvrigt tale om, at nogle af dem, der har meget, stiller sig solidarisk med nogle af dem, der har mindre. Det er det, venstre ikke har fatet.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg må sige til fru Lone Dybkjær, at jeg egentlig føler det besynderligt, at det radikale venstre, som har ønsket, at der skal laves indkomstpolitik, finder det rigtigt, at man forlods lægger en øget byrde på de lønmodtagere, der skal føres indkomstpolitik for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 81 stemmer mod 36; 36 stemte hverken for eller imod.

Formanden:

[Formanden]

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til strukturforanstaltninger inden for konsumfiskeindustrien.

(Lovforslag nr. L 7. Fremsat 13/1 82. Første behandling 21/1 82. Betænkning 25/2 82. Anden behandling 9/3 82).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 135 stemmer mod 18.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til fiskerikonulentvirksomhed.

(Lovforslag nr. L 99. Fremsat 10/2 82. Første behandling 16/2 82. Betænkning 11/3 82).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændringer af reglerne om hjælpeforanstaltninger uden samtykke).

(Lovforslag nr. L 16. Fremsat 13/1 82. Første behandling 19/1 82. Betænkning 11/3 82).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 3 ændringsforslag af Tinning (VS) og Anne Grete Holmsgård (VS) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af Tinning (VS) og Anne Grete Holmsgård (VS):

Til § 127

1) I den under nr. 6 foreslåede affattelse af § 127 indsættes i *stk. 1, 2. pkt.*, efter »Forældremyndighedens indehaver« ordene: »og barnet – for så vidt dette er fyldt 10 år –«.

2) I den under nr. 6 foreslåede affattelse af § 127 indsættes i *stk. 1, 3. pkt.*, efter »Meddelelsen« ordene: »til forældremyndighedens indehaver«.

3) I den under nr. 6 foreslåede affattelse af § 127 indsættes i *stk. 1* som *4. pkt.*:

»Meddelelsen til barnet skal indeholde tilbud om, at barnet har adgang til at vælge en bisidder efter eget ønske, samt tilbud om lønnet bistand af særlig sagkyndig efter eget valg.«

Bemærkninger

Til nr. 1-3

Alle de tre stillede ændringsforslag tager sigte på at styrke barnets retssikkerhed i sa-